

UCHWAŁA NR....17/2019

ZARZĄDU POWIATU BRZESKIEGO

z dnia ....24 stycznia 2019 r.

w sprawie odwołania dyrektora BCM

Na podstawie art. 32 ust. 2 pkt ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 995; zm.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1000, poz. 1349, poz. 1432 i poz. 2500) w zw. art. 70 i 52§ 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 917; zm.: Dz. U. z 2009 r. Nr 56, poz. 458 oraz z 2018 r. poz. 357, poz. 1000, poz. 1076, poz. 1608, poz. 1629, poz. 2215, poz. 2244, poz. 2245 i poz. 2377) oraz art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2190, Dz. U. z 2018 r. poz. 1629) uchwała się co następuje:

§ 1. 1. Z dniem 24 stycznia 2019 roku odwołuje się Pana Krzysztofa Waldemara Konika ze stanowiska kierownika podmiotu leczniczego – Dyrektora Brzeskiego Centrum Medycznego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Brzegu (BCM).

2. W myśl art. 52§ 1 pkt 2 i 3 w zw. z art. 70 § 3 k.p. w związku z zapadłym w dniu 23 stycznia 2019 roku wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu w sprawie o sygn. akt VII Ka 199/18 odwołanie następuje w trybie natychmiastowym bez okresu wypowiedzenia, a Panu Krzysztofowi Konikowi przysługuje w terminie 21 dni od dnia jego otrzymania prawo do odwołania się do Sądu Rejonowego w Opolu.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się przewodniczącemu Zarządu Powiatu – Staroście Powiatu Brzeskiego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 24 stycznia 2019 roku.

Zarząd Powiatu Brzeskiego

1. Jacek Monkiewicz.....
2. Ewa Smolińska.....
3. Arletta Kostrzewa.....
4. Monika Jurek.....
5. Tomasz Komarnicki.....

UCHEMIONO

sprawdzono pod względem
formalno-prawnym
Monika Sasiada

RADCA PRAWNY

UZASADNIENIE

Pan Krzysztof Waldemar Konik został zatrudniony na stanowisku kierownika podmiotu leczniczego – Dyrektora Brzeskiego Centrum Medycznego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Brzegu (BCM) z dniem 15 maja 2014 roku na podstawie powołania wydanego przez Zarząd Powiatu Brzeskiego (uchwała nr 385/2014). Powołanie jest szczególnym trybem nawiązania stosunku pracy. Charakteryzuje się tym, że może nastąpić tylko w określonych w poszczególnych przepisach przypadkach oraz, że nie stosuje się do niego przepisów regulujących:

- 1) tryb postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę;
- 2) rozpatrywanie sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania:
  - a) o bezskuteczności wypowiedzeń,
  - b) o przywracaniu do pracy.

Zgodnie z powołanym w uchwale art. 70 k.p.:

§ 1. Pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie - niezwłocznie lub w określonym terminie - odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał. Dotyczy to również pracownika, który na podstawie przepisów szczególnych został powołany na stanowisko na czas określony.

§ 1(1). Odwołanie powinno być dokonane na piśmie.

§ 1(2). Stosunek pracy z pracownikiem odwołanym ze stanowiska rozwiązuje się na zasadach określonych w przepisach niniejszego oddziału, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 2. Odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. W okresie wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem.

§ 3. Odwołanie jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli nastąpiło z przyczyn, o których mowa w art. 52 lub 53.

Zatrudnienie na podstawie powołania nie zapewnia pracownikowi szczególnej ochrony trwałości stosunku pracy. Bez podania powodów odwołania pracodawca może w każdym czasie, niezwłocznie lub w określonym terminie, odwołać pracownika z zajmowanego stanowiska. W oświadczeniu woli pracodawcy o odwołaniu, które jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę, zbędne jest wskazanie przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy

Z momentem odwołania Dyrektor przestaje pełnić swoją funkcję, ale przez okres wypowiedzenia jest pracownikiem.

Należy wskazać na art. 52 k.p., który stanowi:

Art. 52. [Rozwiązanie bez wypowiedzenia z winy pracownika]

§ 1. Pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie:

- 1) ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych;
- 2) popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem;

3)zawinionej przez pracownika utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

W dniu 23 stycznia 2019 roku przed Sądem Okręgowym w Opolu zapadł wyrok skazujący Pana Krzysztofa Konika w sprawie o sygn. akt VII Ka 199/18.

Zgodnie z art. 46 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2190, Dz. U. z 2018 r. poz. 1629) kierownikiem podmiotu leczniczego może być osoba nie została prawomocnie skazana za przestępstwo popełnione umyślnie. Z uwagi na skazanie, aktualnie Pan Krzysztof Konik nie może zajmować stanowiska kierownika podmiotu leczniczego.

Zgodnie z art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. d 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2190, Dz. U. z 2018 r. poz. 1629 Rada Społeczna ma kompetencje do przedstawienia opinii w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej z kierownikiem jednostki. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tym mi.in orzeczeniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Poznaniu z dnia 1 lutego 2017 r. IV SA/Po 673/16: „artykuł 48 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 160 ze zm.) nie jest skierowany do podmiotu tworzącego, a jego adresatem jest jedynie rada społeczna. Określa on jedynie kompetencje rady społecznej, ale nie tworzy obowiązków po stronie podmiotu tworzącego. Obowiązek zasięgnięcia opinii rady nie został w nim wyrażony wprost.”. We wskazanym orzeczeniu Sąd dokonał dokładnej analizy dostępnego orzecznictwa oraz powołał się szeroko na jednoznaczne w tym zakresie stanowisko doktryny. Poniżej wywód Sądu w tym przedmiocie: W świetle treści przepisu art. 48 ust. 2 lit. 1 pkt d u.d.l. i § 20 Statutu tylko wnioski rady społecznej publicznego zakładu opieki zdrowotnej stanowią jej uprawnienie, opinie zaś są jej obowiązkiem, przy czym obowiązek przedstawienia opinii na żądanie właściwego podmiotu nie jest równoznaczny z obowiązkiem zasięgnięcia opinii przez właściwy podmiot. Obowiązek uprzedniej konsultacji rozwiązania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej o zarządzanie publicznym zakładem opieki zdrowotnej z kierownikiem zakładu z radą ma tylko dorozumiany charakter i dlatego nie może prowadzić do zarzutu naruszenia prawa, gdyż w istocie została naruszona wyłącznie interpretacja ustawy przyjęta przez organ nadzoru. Problem ten został rozstrzygnięty przez NSA i SN w wyrokach: NSA z 11 lutego 2000r., sygn. I SA 1603/99, wyrok SN z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. III PK 23/04.

Wprawdzie wyroki te zostały wydane w poprzednim stanie prawnym, a mianowicie pod rządami ustawy z dnia 30.08.1991r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U.1991.91.408) jednakże Sąd orzekający stoi na stanowisku, że zachowały one aktualność także w obecnym stanie prawnym. A to z uwagi na treść art.46 pkt 1 lit.e ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Przepis ten stanowił, że do zadań rady społecznej należy:

1) przedstawianie podmiotowi, który utworzył publiczny zakład opieki zdrowotnej, wniosków i opinii w sprawach:

- a) zmiany lub rozwiązania umowy o udzielenie publicznego zamówienia na świadczenia zdrowotne,
- b) zbycia środka trwałego oraz zakupu lub przyjęcia darowizny nowej aparatury i sprzętu medycznego,
- c) związanych z przekształceniem lub likwidacją zakładu, jego przebudową, rozszerzeniem lub ograniczeniem działalności,
- d) przyznawania kierownikowi zakładu nagród,
- e) rozwiązania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej o zarządzanie publicznym zakładem opieki zdrowotnej z kierownikiem zakładu,

Tak więc jego treść jest tożsama z przepisem art. 48 ust. 2 lit. 1 pkt d u.d.l. Fakt ten prowadzi do wniosku, że poglądy wyrażone w ww. wyrokach nadal są aktualne.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2000 r. o sygn. I SA 1603/99 (publ. LEX nr 53750) jednoznacznie i wyraźnie wskazał, że w świetle przepisu art. 46 ust. 1e ustawy o zakładach opieki zdrowotnej tylko wnioski rady społecznej publicznego zakładu opieki zdrowotnej stanowią jej uprawnienie, opinie zaś są jej obowiązkiem, przy czym obowiązek przedstawienia opinii na żądanie właściwego podmiotu nie jest równoznaczny z obowiązkiem zasięgnięcia opinii przez właściwy podmiot.

Obowiązek zatem uprzedniej konsultacji rozwiązania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej o zarządzanie publicznym zakładem opieki zdrowotnej z kierownikiem zakładu z radą ma tylko dorozumiany charakter i dlatego nie może prowadzić do zarzutu naruszenia prawa, gdyż w istocie została naruszona wyłącznie interpretacja ustawy przyjęta przez organ nadzoru.

Wskazano, że jeżeli nawet, *prima facie*, wydaje się oczywiste, że - aby rada mogła wykonywać swoje opiniodawcze zadania - zawsze przed rozwiązaniem stosunku prawnego z kierownikiem zakładu właściwy podmiot powinien zasięgnąć opinii rady, lecz przekonanie to nie znajduje potwierdzenia w ustawie.

Ustawa bowiem nie określa, jak dochodzi do zwolnienia kierownika zakładu, stąd rezygnacja z opinii - chociaż w kategoriach społecznych zasługuje na negatywną ocenę - nie podlega ocenie w kategoriach normatywnych.

Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2004 r. o sygn. III PK 23/04 (publ. OSNP 2005/4/52) wyjaśnił, że przepis art. 46 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 91, poz. 408 ze zm.), przewidujący konsultację z radą społeczną samodzielnego publicznego zakładu lecznictwa otwartego, nie zmienia trybu odwołania dyrektora zakładu opieki zdrowotnej wynikającego z art. 70 § 1 w związku z art. 69 KP

W uzasadnieniu wyroku wskazano, iż odwołanie kierownika Samodzielnego Publicznego Zakładu Lecznictwa Otwartego nie wymaga trybu zastrzeżonego w przepisach szczególnych. Niezasadne jest konstruowanie takiego szczególnego trybu odwołania na podstawie art. 46 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w oparciu o twierdzenie, że odwołanie wymaga konsultacji z Radą Społeczną Samodzielnego Publicznego Zakładu Lecznictwa Otwartego.

W ocenie Sądu Najwyższego przepis ten nie stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 69 KP. Zwrócono uwagę na szeroko zakreśloną w nim kompetencję Rady. Nie chodzi tylko o jej opinię w sprawie rozwiązania stosunku pracy z kierownikiem Samodzielnego Publicznego Zakładu Lecznictwa Otwartego, lecz także o wniosek o rozwiązanie stosunku pracy (odwołanie). Tak określona kompetencja daje Radzie pozycję samodzielną, nieograniczoną do konsultanta zarządu. Przepis art. 46 pkt 1 lit. e ustawy nie jest adresowany do burmistrza, co oznacza, że nie został przewidziany odpowiedni do uprawnienia rady obowiązek organu odwołującego zwrócenia się o opinię. Nie można więc z tego przepisu wywodzić, że odwołanie kierownika Samodzielnego Publicznego Zakładu Lecznictwa Otwartego ma nastąpić w określonym trybie, w którym wymagana jest opinia rady społecznej tego Zakładu.

Sąd orzekający podziela i aprobuje w pełni powyższe stanowisko judykatury przyjmując, że przepis art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. d u.d.l. nie jest skierowany do podmiotu tworzącego, a jego adresatem jest jedynie rada społeczna. Określa on jedynie kompetencje rady społecznej, ale nie tworzy obowiązków po stronie podmiotu tworzącego. Obowiązek zasięgania opinii rady nie został w nim wyrażony wprost.

Pogląd ten znajduje także aprobatę w doktrynie i to w aktualnym stanie prawnym.

"Rada społeczna tego podmiotu nie ma wobec kierownika zakładu kompetencji władczych. Ponadto podmiot tworzący nie ma obowiązku zasięgać jej opinii nawet w sprawach z zakresu jej kompetencji. W większości spraw będących w zakresie przekazanych mu zadań organ ten wyraża tylko swoje stanowisko w formie niewiążących wniosków i opinii. Rada ma obecnie prawo do składania wniosków i opinii w sprawie regulaminu organizacyjnego nie do podmiotu tworzącego, a do kierownika." (tak Maciej Dercz w tezie 3 komentarza do art.48 u.d.l. w programie Lex stan prawny na 01.09.2014)."

STAROSTA

Jacek Monkiewicz